

ven gaa sin Gang, saaledes at Diskontobanken var blevet erklæret fallit. Det siger sig selv, at det vilde være blevet til den største Ulykke og Fordærvelse for mange Mennesker, om noget saadant var sket, og det kunde Regeringen paa ingen Maade lade ske.

Men naar den ikke kunde det, forekommer det mig, at de Anker, som man fremfører, svæver i Luften. Der ankes over, at Ministeren har fastsat Regler for Likvidationen. Jeg vil nok spørge, hvem der ellers skulde fastsætte Reglerne, hvis det ikke skulde være Ministeren. Naar man ikke lader Diskontobanken gaa konkurs, saa bliver den øverste Myndighed i Banken Aktionærerne og ikke Indskyderne, det er det virkelige Forhold — anderledes er det, hvis Banken bliver erklæret konkurs, saa bliver det Skifteretten, der træder til —, og Aktionærerne ejede jo ingenting og var ude af Stand til at opfylde deres Forpligtelser; det var jo ikke nok med, at de havde tabt de Penge, de havde i Aktiekapital i Diskontobanken, de skulde ogsaa fremskaffe en meget betydelig Kapital, for at man kunde sige, at de havde nogen som helst Berettigelse til at have Indflydelse paa Bankens fremtidige Skæbne.

Man skulde maaske — det er jo det, Indskyderne ønsker — have sammenkaldt de 55 000 Sparere og ladet dem træffe Bestemmelse. Men det er dog efter min Mening et Krav, man ikke kan tage helt alvorligt, thi det er jo praktisk uigennemførligt at sammenkalde 55 000 Mennesker og lade dem træffe Bestemmelse. Jeg tror derfor ikke, der var nogen anden praktisk Mulighed for Ordningen af denne Sag end den, Regeringen har valgt her, nemlig at ophæve Konkurslovens Bestemmelser om Konkurs. Derefter fastsatte Regeringen Likvidationsreglerne, som jeg vil betvivle at nogen kan have noget alvorligt at indvende imod.

Endvidere paastaar man fra den Side, at der er begaaet en alvorlig Retskrænkelse derved, at en Debitor til Banken er blevet Medlem af Likvidationskomiteen. Her sigter man ganske aabenlyst til Direktør Helweg i Aktieselskabet „Titan“. Jeg synes nu, at naar de ærede Klagere siger, at der er foregaaet en alvorlig Retskrænkelse, saa skyder de langt over Maalet. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at Direktør Helweg er en særdeles kvalificeret Mand til Bedømmelsen af mangfoldige af Bankens Forhold; og han er Direktør for et af vore store Aktieselskaber og nyder Anseelse som en

dygtig Administrator og Kender af vort Erhvervsliv. Jeg har aldrig hørt noget ufordelagtigt om ham. Jeg har hverken personlig eller politisk nogen Interesse i at forsvare Udmævnelsen af Direktør Helweg til Medlem af Likvidationskomiteen; men paa den anden Side synes jeg, at dette Krav om, at Manden skal fjernes, er en Fornærmelse mod Manden selv, og det synes os, at det viser en Mistillid til Regeringen, en Mistillid, som der absolut ikke er nogen Begrundelse for. Det forekommer mig da, at dette Krav er ganske uberettiget.

Endelig er disse Klagere meget skuffede over, at Staten ikke har villet garantere Indskyderne paa samme Maade, som man har garanteret Indskyderne i Landmandsbanken. Jeg maa sige i Tilslutning til, hvad jeg sagde før, at jeg ikke kan finde denne Skuffelse vel begrundet, og jeg tror ikke, at man her i Rigsdagen kan finde nogen Sangbund for dette Krav om, at Staten skal garantere. Derimod kan jeg meget vel forstaa deres Følelser overfor de store Bankers Optræden i det skæbnesvangre Øjeblik, da man maa lukke Diskontobanken og den er ude af Stand til at betale hver sit. Det er med Rette, at Indskyderne føler sig skuffet overfor Nationalbanken og de store Banker; thi efter Rekonstruktionen i 1922 havde Indskyderne jo al Grund til at vente, at hvis der kom yderligere Vanskeligheder for Diskontobanken, vilde de store Banker søge at borttrykke disse Vanskeligheder. Det havde de al Grund til at vente, naar man ser hen til, hvilke Ofre der blev bragt i 1922 for at bringe denne Bank paa Fode. Det var jo ikke Smaapenge, der var Tale om ved denne Lejlighed. For det første nedskrev man 4 Mill. Kr., som man havde i en Slags Reserve; man halverede Aktiekapitalen fra 44 til 22 Mill. Kr.; man skaffede Diskontobanken 15 Mill. Kr. ny Aktiekapital, og man laante den yderligere 20 Mill. Kr., i alt 61 Mill. Kr. Det var, hvad man i 1922 præsterede for at holde Diskontobanken paa Benene.

Nu bagefter, da alting er klart, kan man jo nok se, hvad der var den egentlige Drivkraft til, at man den Gang var saa overordentlig spendabel i Retning af at yde Millioner for at holde Diskontobanken oppe. Jeg nærer ingen Tvivl om, at den drivende Kraft i hele Rekonstruktionen i 1922 var afdøde Bankdirektør Glückstadt, idet han allerede den Gang var paa det rene med, at hvis Diskontobanken brød sammen og maatte lukke, vilde hans egen